

Handen

Naar mijn handen kijkend zie ik wat er in het verschiet ligt. De handen van mijn moeder. Handen die mij koesterden en steunden, vasthielden en loslieten. Handen die nu onzeker trillend haar handtas steeds opnieuw leeghalen, kastjes open en dicht doen zoekend naar borden en bestek, spullen blijven verschuiven en verplaatsen. Mijn dochter liet als kind haar vinger vaak over de dikke aderstrengen gaan en drukte ze in om het bloed tegen te houden. Ze volgde zachtjes de blauwe kronkels naar de vingers en de knokkels en vroeg dan: "Doet het pijn oma?"

Als tiener was ik gefascineerd door de lijnen in mijn handpalmen. Lezend over handlijnkunde probeerde ik uit te vogelen wie ik was en wie ik zou kunnen worden. De lijnen zijn niet zo geprononceerd als bij andere mensen. Er zitten rafelige stukjes en fijne zijtakjes aan. Vormen soms een vlecht. Is dit een teken van een gecompliceerde persoonlijkheid, of van een rijk gevoelsleven? Mijn handen zijn altijd warm en kleuren aan de binnenkant rood. Sommigen zeggen dat ik pijn of zenuwknopen weg kan masseren. Mijn handen raken graag iemand aan, verkennen, helpen, zoeken verbinding. Zouden ze later net zo worden als die van mijn moeder?